

Blogger van de week

Mam, ga jij huilen?

Blogger: Daan Westerink
Over: Bomen voor het leven
Adres:
voordaan.volkskrantblog.nl

28 november 2006, 13.38 uur

Nooit genoeg van de liefde

'Mam, ga jij straks huilen?' vraagt mijn jongste dochter. 'Dat weet ik niet meis, wat denk jij?' 'Ik denk dat jij gaat huilen ja', zegt ze overtuigd. 'Hoe zouden jullie dat vinden dan, als ik moet huilen?' 'Dan ga ik met je meehuilen', valt mijn oudste mij bij, 'want dat doe ik altijd, als jij moet huilen'. 'En ik ga troosten', zegt jongste, 'want dat kan ik goed, troosten'. 'We zien wel', zeg ik. We gaan die middag naar Dronten, waar we twee bomen zullen planten voor mijn ouders in het Koningin Wilhelminabos. En we zijn niet de enigen: 6.500 mensen gaan deze zaterdag op weg om een boom te planten voor een, aan de gevolgen van kanker gestorven, vader of moeder, oma of opa, dochter of zoon, broer of zus of partner. En ook dit jaar worden er glasplaten ont-huld met de namen van overledenen er ingegraveerd. In het bos krijgen de kinderen ballonnen, en wij een kopje koffie. Heel rustig lopen we in de richting van de herdenkingsplek. De glasplaten met de nieuwe namen zijn nog bedekt met doeken, de glasplaten van de vorige jaren worden betast door verschillende aanwezigen. Vingers gaan over de namen, kaarsjes worden aangestoken, tranen stromen over wangen. Dan mogen de ballonnen de lucht in. Twee witte en twee rode ballonnen, aan elkaar gebonden gaan samen met honderden andere ballonnen richting een bewolkte hemel. De mannen en vrouwen van Staatsbosbeheer staan klaar met verschillende boompjes. Een beuk, een eik, een grove den, wat willen we? De meis-

jes kiezen een grove den en een eik. Met een schop gaan we op pad. 'Ik heb de boom voor opa', zegt mijn jongste. 'Ik ook', zegt de oudste. Ik zwijg. Mijn vader hebben ze allebei nog gekend, hoe klein ze ook waren. Mijn moeder is al bijna 25 jaar geleden overleden. 'Jullie hebben allebei een boom voor opa, dat is helemaal goed. Zullen we ze ook voor oma planten? Dan zijn de bomen voor allebei.' Grote instemming.

En dan, voor de bomen in de grond gaan, komen de eerste tranen. En omdat ze mogen stromen, verdwijnen ze ook weer. Ik kijk toe hoe heel voorzichtig mijn lieven de boompjes hun bestemming geven. Het voelt goed, nieuw leven planten ter ere van twee voorbijgelevenes. De meisjes vinden hier, op de bodem van wat ooit de Zuiderzee was, schelp na schelp, en die worden om de boompjes heen gelegd. Om ons heen al die andere mensen met hun boompjes. Veel mensen maken er een ritueel van. Er staan hele boeketten in de grond, er hangen foto's in boompjes, er staan kaarsjes te branden. Ondanks de massale ontkerkelijking is er in dit land zo'n behoefte aan het uitvoeren van rituelen. Ik zie dat het mensen goed doet.

We zien de mooiste zonsondergang ooit, en zuchten allemaal nog maar eens diep. 'Ik denk dat ik gelukkiger zou zijn als opa en oma er nu nog waren', zegt de jongste. Ik zie een trillipje. 'Opa was zo lief, en oma vast ook.' Ik hou haar hand vast en zeg even niets. Waarom weet ik niet, maar ik vertel mijn oudste dat ik echt gelukkig ben, met haar, met haar zusje en met haar vader. En ik vertel ook dat ik weet hoe gelukkig mijn ouders waren. 'Ook met ons?' 'Ja, ook met ons, dat weet ik zeker.' Van liefde kun je nooit genoeg krijgen.